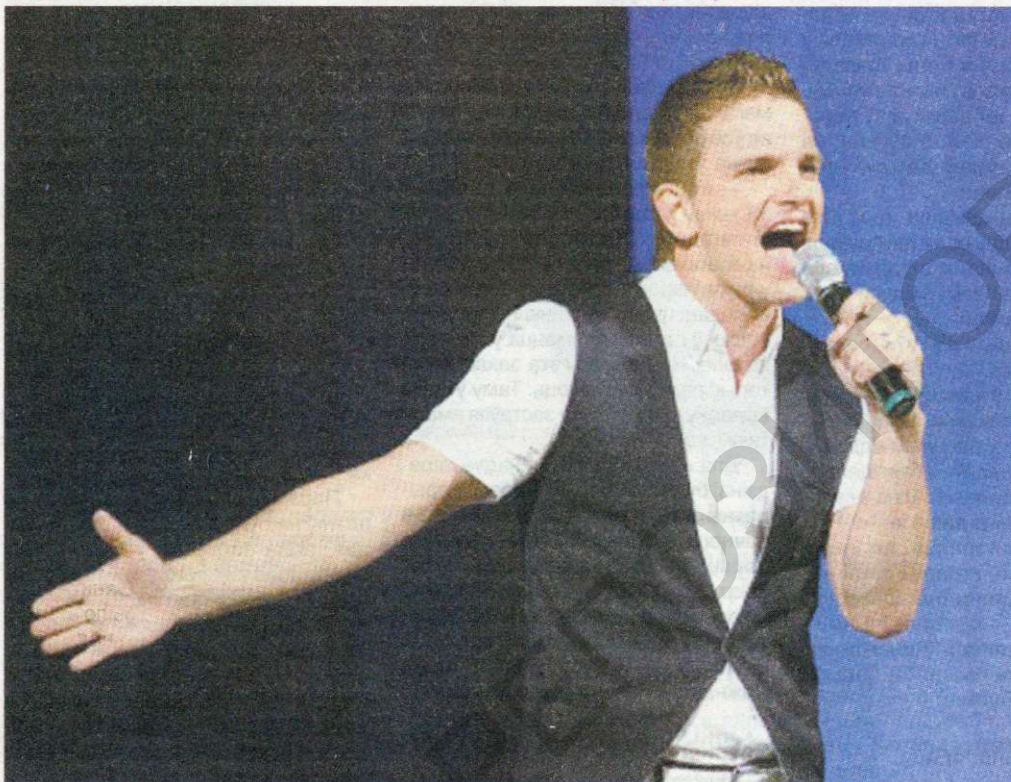

Аляксандр САЛАЎЁЎ:

«МАЁ ЖЫЦЦЁ СЁННЯ — НІШТА СВЕТАЕ, АД ЧАГО ВЫРАСТАЮЦЬ КРЫЛЫ»

Можна сказаць, што мара пра сцэну перадалася яму ў спадчыну ад бацькі, які ў маладосці спяваў. Цяпер сцэнічная прастора стала прафесійнай нішай для Аляксандра Салаўёва.

На яго рахунку ўдзел у форумах «Адна зямля», «Белазаўскі акорд», фестывалі беларускай песні і паэзіі «Маладзечна-2009», дзе ўзяў Гран-пры і прыз глядацкіх сімпатый. А сёлета ён прадстаўляў Беларусь на конкурсе «Славянскі базар» і заняў трэцяе месца. Што дапамагае яму ісці наперад? Бадай што цвярозая ацэнка сваіх жаданняў і магчымасцяў, падмацаваных шчырасцю і працавітасцю. Пра сваю сцэнічную загартоўку, жыццёвыя прыярытэты і шчаслівыя сустрэчы Аляксандр раскажаў нашаму карэспандэнту.

— Скажыце, эмоцыі пасля «Славянскага базару» ўжо сціхлі?

— Шчыра кажучы, яшчэ не зусім. Сам не да канца ад конкурсу адышоў, і адчуваецца, што інтарэс да мяне яшчэ не страцілі. Я ўвесь час прыгадваю фестывальныя падзеі і разумею: такое здараецца ў жыцці толькі раз!

— Што даў вам конкурс?

— На конкурсе я набыў каласальны вопыт. Збылася мара майго дзяцінства, якая здавалася недасягальнай. Я не планаваў здзяйсняць яе сёлета, але ўсё склалася так, што мне выпаў шанц паспрабаваць свае сілы. Прыемна было, калі падыходзілі людзі і казалі, што ім было не сорамна за Бела-

русь. Лічу зробленае паспяховым крокам. Перш за ўсё таму, што я заявіў пра сябе. «Славянскі базар» — самая адметная падзея майго жыцця сёлета.

— На рэпетыцыях як ацэньвалі свае шанцы?

— Ведаець, адчувалася здаровая канкурэнцыя. Мы звярталі ўвагу на тое, як спяваюць іншыя, ацэньвалі свае сілы. Я схлушу, калі скажу, што галоўным было паўдзельнічаць. «Славянскі базар» — не першы конкурс у маёй сцэнічнай біяграфіі. На многіх я займаў першыя месцы, браў Гран-пры, таму, безумоўна, ішоў туды па перамогу.

(Заканчэнне на 4-й стар. «ЧЗ».)

«МАЁ ЖЫЦЦЁ СЁННЯ — НЕШТА СВЕТЛАЕ...»

(Заканчэнне.
Пачатак на 1-й стар.
«ЧЗ».)

— Што цяпер адбы-
ваецца ў вашым твор-
чым жыцці?

— Сёлета я скончыў
Універсітэт культуры і
нацэлены на плённую
працу ў аркестры. Я за-
сяроджаны на тым, каб
знайсці добрыя песні
для свайго рэпертуа-
ру. Хочацца радаваць
аўдыторыю прыгожымі
песнямі, якія будуць за-
кранаць нешта ў душы.
Ёсць жаданне «адбыц-
ца» на сцэне.

— Вы працуеце ў Нацыянальным ар-
кестры ўжо не адзін сезон. Як пазнаёмі-
ліся з Міхаілам Фінбергам?

**Я навучыўся па-іншаму глядзець
на кантакт з гледачамі, сам выхад
да іх стаў успрымацца іначэй. Цяпер
выходзіш на сцэну і атрымліваеш
асалоду, хоць прысутнічае і хваляванне.**

— Упершыню мы сустрэліся недзе гадоў
пятнаццаць таму. Быў такі дзіцячы фестываль
беларускай эстраднай песні «Спява-
ем з аркестрам». Тады я прыйшоў на пра-
слухоўванне з песняй «Маці», якую і сёння
яшчэ выконваю. Міхаіл Якаўлевіч паслухаў
мяне, крыху падумаў і адабраў да ўдзелу
ў фестывалі. Я ў ім потым яшчэ тройчы
ўдзельнічаў. А ў 2010 годзе ўжо стаў пра-
цаваць у аркестры.
Студэнтам прый-
шоў да Фінберга
на праслухоўванне,
і мяне ўзялі ў калек-
тыў. Вось ужо чац-
вёрты сезон я з ім.

— І чаму на-
вучыліся за гэты
час?

— Я стаў больш
пунктуальным і
дyscyплінаваным.
Міхаіл Якаўлевіч
дае нам добрую за-
гартуюку, а аркестр
— пачуццё разня-
воленасці і ўпэўне-
насці ў сабе. Ёсць
усведамленне, што
ты не можаш і не
павінен падвесці ка-
лектыў. Тут жывое
выкананне, таму
заўсёды патрэбна
быць у тонусе. Зра-
зумела, не ўсё і не
заўсёды атрымлі-
ваецца так, як хо-
чацца, але з часам
раскрываецца твая
патэнцыял. Таксама

я навучыўся па-іншаму глядзець на кантакт з
гледачамі, сам выхад да іх стаў успрымацца
іначэй. Цяпер выходзіш на сцэну і атрымлі-
ваеш асалоду, хоць прысутнічае і хваляван-
не. Але ты ўжо як рыба ў вадзе.

— Сваёй творчасцю як артыста займа-
ецца без старонняй дапамогі?

— Так, прадзюсара ў мяне няма, але ёсць
людзі, якія ў гэтай справе вельмі дапама-
гаюць. А пакуль што праца ў аркестры —
на першай пазіцыі. У нас рэпетыцыі кожны
дзень, канцэрты, пастаянныя гастролі.

— Але ж музыкай шмат не заробіш...

— Бацькі аддалі мяне ў музыку ў дзяцін-
стве, і тады думак пра іншыя прафесіі не
ўзнікала. З узростам я часам задумваўся: а
што, калі з музыкай не складзецца? І, шчы-
ра кажучы, нейкіх канкрэтных варыянтаў
для сябе не бачу. Ёсць хіба што некаторая
цікавасць, напрыклад, да юрыспрудэнцыі,
але сур'ёзна пра гэта не думаў. Ці магчыма
дастаткова зарабіць? Галоўнае — любіць
сваю прафесію, плённа і старанна праца-
ваць, тады ўсяго будзе хапаць. У гэтым пла-
не ўсё нармальна.

— Вы гатовы да выпрабавання сла-
вай?

— Павышаную ўвагу да сябе я адчуў на
«Славянскім базары». Гэта было нечакана
— інтэрв'ю перад фестывалем, ды і падчас
выступлення тэлевізійныя былі, здавалася,
увесь час побач. Ты мог нават не да
канца разумець, што адбываецца, бо толькі
спусціўся са сцэны, а тут просяць нейкія ка-

ментарыі. Я сутыкнуўся з гэтым і цяпер маю
ўяўленне пра такія нюансы. Магу сказаць: я
да гэтага гатовы і здолею трымаць сітуацыю
пад кантролем.

— З будучай жонкай вас таксама звя-
зала мастацтва?

— Познаёміліся мы ў родным Маладзеч-
не. Сябравалі, а потым разам паступілі ва
Універсітэт культуры і мастацтваў. Толькі
яна па прафесіі «менеджар-культуролог». Зв'язала
нас музыка і агульныя сябры, з якімі
я спяваў у студыі ў нашым горадзе. Сустрэ-
ліся мы на адной з рэпетыцый да конкурсу.
Яна была ў ролі гледача, а я спяваў на сцэ-
не. З часам наша сяброўства перарасло ў
сям'ю.

— Як яна ставіцца да выбранай вамі
прафесіі?

— Паколькі мая жонка таксама творчы
чалавек, то добра мяне разумее, ва ўсім
падтрымлівае і жа-
дае перамог. Яна
суправаджала мя-
не на «Славянскім
базары». Ёй цікава
тое, чым я займаюся.
Канцэрты, раз'езды
ўспрымаюцца ў на-
шай сям'і нармальна.
І я пакуль што яшчэ
не настолькі папуляр-
ны, каб інтарэс публі-
кі перашкаджаў нам
жыць.

— На сцэне вы
часта ў лідарах.
А ці блізкая такая
пазіцыя ў жыцці?

— Я з дзяцінства,
за што б ні вырашыў
узяцца, даводзіў
справу да канца і ха-
цеў быць першым.
Быў перыяд, калі я
апынуўся на скрыжа-
ванні і не разумеў, ці
варта мне займацца
музыкай. З галавой
паглыбіўся ў заняткі
па бильярдным спорце.
Мабыць, спраба-
ваў пазбавіцца ад ня-

ўпэўненасці ў сабе. Мой бацька тады сказаў
мне: «Не адступай ад выбранага шляху». З
часам прыйшло разуменне таго, што і прай-
граваць трэба ўмець з годнасцю.

**Ты мог нават не да канца разумець,
што адбываецца, бо толькі спусціўся
са сцэны, а тут просяць нейкія
каментарыі. Я сутыкнуўся з гэтым
і цяпер маю ўяўленне пра такія
нюансы.**

— Што для вас непрымальнае ў лю-
дзях?

— Я супраць няшчырасці. Я сам адкрыты
чалавек, таму мне блізкія тыя, хто не робіць
добра напаказ. Калі чалавек надзявае мас-
ку, то гэта вельмі кідаецца ў вочы, а ў жыцці
нельга гуляць як на сцэне.

— З якой мелодыяй вы параўналі б
жыццё ў сталіцы?

— Я ў Мінску ўжо пяць гадоў. Першапачат-
кова доўга адвйкаў ад роднага горада. Часта
ездзіў дадому. Сталіца здавалася шумным
горадам, дзе пануе абывакавец, а па ву-
ліцах ходзяць змрочныя, стомленыя людзі.
А зараз мне пачынае падабацца гэты рух.
Калі параўноўваць Мінск з мелодыяй, то я
ахарактарызаваў бы яе гучанне так: нешта
светлае з нотама надзеі, ад якіх вырастаюць
крылы...

Алена ДРАПКО.

